

ע"פ 26631/10/15 - עצמון אבטחה - משמרות החופים בע"מ נגד מדינת ישראל

בית הדין הארצי לעבודה

ע"פ 26631-10-15

ניתנה ביום 13 דצמבר 2015

עצמון אבטחה - משמרות החופים בע"מ
מדינת ישראל
בשם המבקשת - עו"ד יוסי תובל
בשם המשיבה - עו"ד אנט שקורי פליישמן

לפני: כב' הרשם השופט כאמל אבו קאעוד

החלטה

1. לפני בקשה להארכת המועד להגשת ערעור על גזר הדין שניתן ביום 6.6.15 על ידי בית הדין האזורי לעבודה בתל-אביב-יפו (השופטת שרון אלקיים; ת"פ 51356-11-11) (להלן: "**גזר הדין**").
2. המבקשת עסקה בתקופה הרלוונטית לכתב האישום במתן שירותי אבטחה, שמירה ומיגון אלקטרוני והואשמה באי תשלום גמול בגין עבודה בשעות נוספות, אי מסירת תלושי שכר ערוכים כדין ובאי מסירת הודעה על תנאי עבודה ביחס לכמה מעובדיה.
3. בהכרעת הדין שניתנה ביום 25.1.15 הורשעה המבקשת בהעסקתם של **חמישה** עובדים **ללא תשלום שעות נוספות** במשך **שלושה חודשים** לפי סעיפים 16(א) ו-26(א) לחוק שעות עבודה ומנוחה, תשט"ו - 1955, ובהתאמה **באי מסירת תלושי שכר ערוכים כדין** לאותם עובדים לפי סעיפים 24(ב) ו-25(א)(2) לחוק הגנת השכר התשי"ח - 1958, **ובאי מסירת הודעה לעובד על תנאי עבודה** לארבעה עובדים לפי סעיפים 1 ו-4 לחוק הודעה לעובד (תנאי עבודה) תשס"ב - 2002.
4. כמצוות מתווה "הבניית שיקול הדעת המשפטי בענישה" שחוקק במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977^[1], לאחר שבית הדין קבע כי המבקשת הורשעה בכמה עבירות להבדיל מהרשעה בעבירה אחת, בגזר הדין יגש בית הדין לבחון האם עסקין ב"אירוע" אחד או בכמה "אירועים" על יסוד ההלכה הפסוקה בפסק הדין בעניין **חדוות הורים**^[2]. לאחר שבית הדין קמא בחן את כלל נסיבות העבירות שהמבקשת הורשעה בהן הוא קבע כי "כל סוג עבירה" תיחשב "אירוע אחד" וכי למעשה לפנינו הרשעה **בשלושה אירועים**. כך אפיין בית הדין

קמא את העבירות בהן הורשעה המבקשת:

"נוכח האמור, בהתחשב בכך שהעבירות הנן זהות ונעברו כולן בסמיכות בין החודשים יוני - אוגוסט 2010 באותן נסיבות, על ידי אותו המעסיק ונתגלו במהלך אותה ביקורת, החלטתי לראות בכל סוג עבירה כאירוע אחד (כפי שעולה מן התיאור העובדתי בסעיפים 3-4 לגזר דיני), כדלקמן: 11 העבירות בעניין אי תשלום שעות נוספות יראו כאירוע אחד שבו 11 מעשים; 11 העבירות בעניין אי מסירת תלושי שכר ערוכים כדין יראו כאירוע אחד שבו 11 מעשים; ו-4 העבירות בעניין אי מסירת הודעה לעובד יראו אף הן כאירוע אחד שבו 4 מעשים".

5. בהתאם קבע בית הדין קמא מתחם ענישה לכל אחד מהאירועים, כדלקמן:

א. בגין עבירות על חוק שעות עבודה ומנוחה: בין 20% ל- 75% מן הקנס המקסימאלי (14,400 ₪);

בקובעו מתחם הענישה בגין עבירות המבקשת על חוק שעות עבודה ומנוחה בית הדין התחשב לקולא בכך כי המבקשת הורשעה באי תשלום של סכומים נמוכים בסך עשרות שקלים בלבד לכל עובד, אשר המבקשת השלימה תשלומיהם מיד בסמוך לקבלת הדו"ח מטעם המאשימה.

ב. בגין עבירות על חוק הגנת השכר: בין 10% ל- 30% מן הקנס המקסימאלי (14,400 ₪);

בקובעו מתחם הענישה בגין עבירות המבקשת על חוק הגנת השכר בית הדין קמא התחשב לקולא בכך שאין מדובר באי מסירת תלושי שכר, אלא באי עריכת תלושי השכר כדין. זאת ועוד, ובשים לב כי תלושי השכר לא היו ערוכים כדין בשל אי תשלום כראוי בגין שעות נוספות בית הדין ראה בעבירות אלה "טעות נגררת" שיסודה בעבירה על חוק שעות עבודה ומנוחה.

ג. בגין עבירות על חוק הודעה לעובד: בין 10% ל- 30% מן הקנס המקסימאלי (14,400 ₪);

בקובעו מתחם הענישה בגין עבירות על חוק הודעה לעובד קבע בית הדין כי לא מדובר בעובדים אשר קיים בידם קושי אינהרנטי ללמוד ולעמוד על זכויותיהם להבדיל מעובדים זרים ונוער, ועל כן הנזק שנגרם אינו גבוה. כן קבע ביה"ד קמא כי המבקשת תיקנה את הפגם ומסרה לעובדים הודעה מיד בסמוך לקבלת הדו"ח מהמשיבה.

6. לאחר שקבע את מתחם הענישה לכל אחד מהאירועים שנקבעו על ידו, בית הדין קמא קבע שיש להיצמד לרף

התחתון של המתחם שנקבע לכל אירוע וזאת לאחר שהשתכנע שהמבקשת נטלה אחריות ודאגה להשלים את הסכומים החסרים, ונקטה בפעולות כדי שעבירות מסוג זה לא ישנו; הסכומים שלא העבירה המבקשת לעובדים אינם גבוהים והעבירות משתרעות על פני תקופה קצרה יחסית; המבקשת אינה עסק גדול; חלק מהעבירות בהן הורשעה המבקשת כרוכות זו בזו. כפועל יוצא, בית הדין גזר על המבקשת קנס בסך כולל של 80,860 ₪ לפי החלוקה הבאה, וב- 36 תשלומים חודשיים:

א. בגין עבירות על חוק שעות עבודה ומנוחה - **30%** מהקנס המקסימאלי ובסה"כ 47,520 ₪;

ב. בגין עבירות על חוק הגנת השכר - **10%** מהקנס המקסימאלי ובסה"כ 16,060 ₪;

ג. בגין עבירות על חוק הודעה לעובד - **30%** מהקנס המקסימאלי ובסה"כ 17,280 ₪;

טענות הצדדים בבקשה להארכת המועד

7. כאמור, גזר הדין ניתן ביום 6.6.2015. כתב הערעור ובקשת המבקשת להארכת המועד להגשת הערעור הוגשו לבית דין זה רק ביום 14.10.15.

8. בבקשתה להארכת מועד טענה המבקשת כי גזר הדין נמסר לה ביום 23.6.15, אולם עד למועד הגשת הערעור לא הצליחה, עקב נסיבות שקשורות בהעברת המניות בחברה, להגיש את הערעור במועד. לטענתה, היא סברה בתום לב כי הערעור הוגש על ידי בעל המניות אשר רכש חלק ממניות המבקשת, אך בפועל עקב סכסוך שנוצר בין הצדדים התברר לה בדיעבד ובאיחור כי הערעור לא הוגש.

9. עוד טענה המבקשת כי אם לא יוארך המועד יגרם לה נזק כבד מנשוא וכי הותרת גזר הדין על כנו תוביל לקריסתה הכלכלית. המבקשת הפנתה למה שלדעתה נראה כטעויות חשובות בגזר הדין וטענה כי בנסיבות אלו מוצדק להיעתר לבקשתה להארכת המועד להגשת הערעור.

10. המדינה, בתגובתה לבקשה, טענה כי בהתאם לסעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982 (להלן: "**חוק סדר הדין הפלילי**"), על בית המשפט בהכרעתו בבקשה להארכת מועד להגשת ערעור, לבחון את משך התקופה שחלפה מאז שחלף המועד הקבוע להגשת הערעור, את ייצוגו של המבקש, וכן את סיכויי הערעור. בחינת אלו, לטענת המדינה, מעלה כי על הבקשה להידחות. הערעור הוגש באיחור ניכר, ללא הסבר מוצדק לאיחור בהגשתו, המבקשת הייתה מיוצגת ע"י עורך דין בשתי הערכאות וכי סיכויי הערעור נמוכים.

11. המבקשת לא השיבה לתגובת המשיבה.

דין והכרעה

12. על הליכים פליליים בבית הדין לעבודה חל סעיף 199 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982 (להלן: "**חוק סדר הדין הפלילי**"), שזו לשונו:

"התקופה להגשת הערעור היא ארבעים וחמישה ימים מיום מתן פסק הדין, ואם ניתנה הכרעת הדין ללא נימוקים - מיום מתן הנימוקים; היתה דרושה רשות לערער, תוגש בקשת הרשות תוך אותה תקופה, והודעת הערעור תוגש תוך שלושים ימים מיום מתן הרשות".

13. הסמכות של בית הדין להארכת מועד להגשת ערעור בהליך פלילי הינה מכוח סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי, שזו לשונו:

"ביתהמשפט רשאי, לבקשת מערער, להרשות הגשת ערעור או בקשה לרשות ערעור לאחר שעברו התקופות האמורות בסעיפים 199 ו-200."

14. מכאן, שלהבדיל מהארכת מועד להגשת הליך ערעור אזרחי, בהתאם לחוק סדר הדין הפלילי, **לא נדרש** טעם מיוחדעל מנת להאריך את המועד להגשת ערעור פלילי.

15. גם בפסיקה נקבע כי בהליך פלילי, בשונה מההליך האזרחי, לא נדרש טעם מיוחד לשם הארכת מועד, ושיקול הדעת הנתון לבית המשפט הוא רחב מזה המוקנה בבקשה להארכת מועד להגשת הליך ערעור אזרחי^[3]. כמו כן, בשל מעמדו המיוחד של נאשם בהליך הפלילי והצורך בהגנה על זכויות היסוד שלו, יש להקל עם הנאשם אף יותר.

16. עם זאת, גם כאשר מדובר בהליך פלילי, על המבקש הארכת מועד להראות טעם לאי הגשת ההליך במועד, וכן יש לבחון את סיכויי הערעור. כאשר מדובר בבקשה להארכת מועד בהליך פלילי, יש לאזן בין "**הנסיבות האישיות של המבקש לבין האינטרס הציבורי של עקרון סופיות הדין והאכיפה היעילה של הדין הפלילי**"^[4].

17. אין משמעות הדבר כי מתן ארכה בהליכים פליליים ייעשה כדבר שבשגרה, שהרי זהו היוצא מן הכלל. בהתחשב בעקרון סופיות הדין ובצורך בהצבת גבול להימשכות ההליכים, בהתחשב באינטרס של הצד שכנגד ושל הציבור בכללותו לחיזוק היציבות והוודאות המשפטית ונוכח הקשיים הכרוכים בניהול דיון בערעור שהוגש באיחור, אין ליתן ארכה להגשת ערעור או בקשת ערעור בפלילים, אלא בהתקיים **טעם ממשי המניח את הדעת**^[5].

18. עוד ראוי לציין כי בהליכים פליליים, ימי הפגרה באים במניין הימים להגשת ערעור, אלא אם המועד להגשת

הערעור חל בפגרה, ואז נדחה מועד הגשת הערעור לאחר הפגרה^[6].

19. יישום אמות המידה שנקבעו בפסיקה מוביל למסקנה כי בנסיבותיו מיוחדות של המקרה שלפנינו, יש מקום להאריך את המועד להגשת הערעור וזאת מן הטעמים שיובאו להלן.

20. גזר הדין הומצא למבקשת עוד ביום 23.6.15, ועל כן המועד האחרון להגשת הערעור נפל ביום 7.8.15, במהלך פגרת הקיץ. נוכח העקרונות שהובאו לעיל, הרי שהמועד האחרון להגשת הערעור נדחה לאחר הפגרה, דהיינו: ליום 6.9.15. הערעור והבקשה להארכת מועד הוגשו ביום 14.10.15. מכאן, מדובר באיחור של 38 ימים.

21. אמנם מדובר באיחור משמעותי, ואין די בטעמים הלאקוניים שהועלו על ידי המבקשת לאיחור כדי להצדיק את הארכת המועד, במיוחד כשזו הייתה מיוצגת על ידי אותו עורך דין בבית הדין האזורי ובבית דין זה, לא כך הם פני הדברים עת באים אנו לשקול את סיכויי הערעור.

22. מעיון בכלל החומר המונח בפני בית הדין, בפסק הדין של בית הדין קמא ובהודעת הערעור שוכנעתי בקיומו של טעם ממשי המניח את הדעת להארכת המועד להגשת הערעור. כך, על אף שבית הדין קמא קבע כי מדובר בעבירות זהות אשר נעברו כולן בסמיכות, באותן נסיבות ולפחות חלקן כרוכות זו בזו, הגיע בית הדין קמא לכלל מסקנה לפיה מדובר ב"שלושה אירועים שונים". על יסוד ההלכה הפסוקה שנקבעה בעניין **שמש חי אחזקות**^[7], מן התיאור העובדתי שבהכרעת הדין ובגזר הדין ניתן היה, על פניו, לסכם כי כלל העבירות בהן הורשעה המבקשת או לכל הפחות העבירות על חוק שעות עבודה ומנוחה וחוק הגנת השכר מהוות אירוע אחד.

23. זאת ועוד, האופן בו נקבע העונש לא נהיר די הצורך. כך, על אף שבית הדין קמא קבע כי הוא מצא להיצמד במתחם הענישה לרף **התחתון** שקבע לכל עבירה, נראה כי לא נעשה כן לכל הפחות בגין עבירות על חוק הודעה לעובד, שם העונש שהושת על המבקשת הוצמד לרף **העליון** של מתחם הענישה שנקבע (30% מהקנס המקסימאלי). כמו כן, נראה כי נפלה טעות חישובית בקביעת העונש בגין עבירות על חוק הגנת השכר, הגם שמדובר בטעות קלה.

כמו כן, ועל אף שנקבע כי העבירות שבוצעו על חוק שעות עבודה ומנוחה וחוק הגנת השכר בוצעו ביחס ל- 5 עובדים, משך 3 חודשים והעבירות על חוק הודעה לעובד בוצעו ביחס ל- 4 עובדים, לא ברור כיצד הגיע בית הדין קמא למסקנה כי מדובר ב- 26 מעשים.

24. על כן, אני סבור כי יש מקום לאפשר למבקשת להביא את עניינה לדיון בערכאת הערעור לשם בחינת כל ההיבטים הנוגעים בה וזאת, מבלי לקבוע מסמרות באשר לסיכויי הערר להתקבל.

25. נוכח האמור, הבקשה מתקבלת והמועד להגשת הערעור מוארך עד ליום הגשתו בפועל.

26. כמקובל בהליכים מסוג זה - אין צו להוצאות.

ניתנה היום, א' טבת תשע"ו (13 דצמבר 2015) בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.

[1] חוק העונשין (תיקון מספר 113) התשע"ב-2012 (להלן: "תיקון 113").

[2] ע"פ (ארצי) 57160-01-14 **מדינת ישראל נ' חדוות הורים בע"מ** (מיום 8.11.14).

[3] בש"פ (עליון) 822/99 **שכטר נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1).

[4] בש"א (ארצי) 385/08 **גל פרץ - מדינת ישראל** (מיום 24.9.08; להלן: "עניין פרץ").

[5] בש"פ 5988/06 **נגר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 25/7/06); בש"פ 6125/09 **רבין נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 11/8/09).

[6] ראה בעניין זה גם ב"ש 13/07 **עדינה לוי - מדינת ישראל** (מיום 20.11.07);

[7] ע"פ (ארצי) **שמש חי אחזקות נ' מדינת ישראל** (מיום 13.8.2015).